

по единъ, на своитѣ здрави коне, ловцитѣ. Колко сж — сторило ѝ се, че нѣматъ брой; цѣлата гора заобиколена. Клюмнала глава старата разбойница, — лоша е работата!

И ето — всрѣдъ горската тишина се раздалъ тънкия, пискливъ лай на млада хрътка.

„Дръжъ! ха да видя“! извикалъ ловецѣтъ.

И, като по команда, въ гората гръмналъ цѣлъ оркестъръ отъ кучешки гласове — басове, баритони, тенори, сопрана. Чудна музика за ловеца, страшна — за слуха на всички звѣрове.

Всички кучета се спуснали по вълчитѣ дири, все по-близо и по-близо; ето ги, вече се мѣркатъ между дърветата. Единъ вълкъ не се стѣрпѣлъ и хукналъ изъ полето; следъ него втори, трети. Вълчицата видѣла какъ кучетата ги давятъ единъ следъ други; какъ се търкалятъ по земята и загиватъ отъ ножоветѣ на ловцитѣ. Време е вече тя да избѣга. Търтила тя съ опитни стѣпки, пълзяща нататкъ, кждето често ѝ се е случвало да мине, като измами ловеца и да спаси кожата си. Вижда, че и сега въ дола нѣма никой. Но не винаги щастieto е съ насъ. Задъ джбовия храстъ се скрилъ самия бай Иванъ ловецѣтъ съ най-добритѣ си кучета. Щомъ вълчицата стигнала до храста, като стрела отъ лжкъ изкочили двата песа.

Съ все сили хукнала тя изъ полето. Но вече било късно: кучетата я застигнали. Тя се обърнала къмъ едното отъ тѣхъ, за да го ухапе, а другото въ сжщия мигъ я хванало за гърлото, като съ клещи. Спрѣлъ дѣха на нещастната; червени кръгове се замѣркали предъ очитѣ ѝ, нѣщо студено се забило въ сърдцето ѝ.